

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **Ing. B. J.**, nar. X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Barborou Kolářovou,
se sídlem Opletalova 1525/39, 110 00 Praha 1,
ev. č. ČAK 17438,

proti žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**,
se sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-172222-32/SR-2021,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobce se správní žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Nejvyššího státního tajemníka (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-172222-32/SR-2021 (dále jen „druhostupňové rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu financí ze dne 19. 8. 2021, č. j. MF-23860/2021/3002-19 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), o převedení žalobce na jiné služební místo ve Specializovaném finančním úřadu (konkrétně na služební místo č. X – Sekce výkonu daní II – Odbor cenové kontroly – Oddělení cenové kontroly V, v oborech služby Finance a Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry, se službou na služebním místě na dobu neurčitou a se služebním působištěm v Praze).
2. Původně byl žalobce zařazen na služební místo ve 14. platové třídě v oddělení cenové kontroly Ministerstva financí (1602), jehož agenda byla pravomocným rozsudkem městského soudu ze dne 21. 4. 2021, č. j. 8 A 124/2020-65, označena za věcně nepřislušnou. V důsledku tohoto rozsudku byla agenda ukončena a převedena na Specializovaný finanční úřad. Na základě změny systemizace, schválené usnesením vlády č. 558 ze dne 21. 6. 2021, bylo zrušeno oddělení, v němž žalobce působil, a většina služebních míst včetně jeho byla zrušena.
3. Prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2022, č. j. MV-172222-7/SR-2021 (dále jen „původní druhostupňové rozhodnutí“), kterým zamítl odvolání žalobce. Ten brojil žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 19. 6. 2024, č. j. 5 Ad 5/2022-58, zrušil původní druhostupňové rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný, jenž si v nyní posuzované věci opakovaně vyžádal od služebního orgánu doplnění spisu, dne 25. 11. 2024 vydal (po opakovaném vyjádření žalobce k doplněným podkladům) napadené rozhodnutí, kterým opětovně potvrdil prvostupňové rozhodnutí a zamítl odvolání žalobce.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce namítá, že při změně systemizace a souvisejících organizačních změnách došlo k nerovnému zacházení a diskriminaci z důvodu věku, což odporuje antidiskriminačnímu zákonu. Namítá, že služební orgán postupoval účelově, netransparentně a na základě osobních vazeb, nikoli objektivních kritérií, čímž porušil zásady rovného přístupu k veřejné službě. Tvrdí, že služební orgán předem rozhodl, kteří zaměstnanci budou zvýhodněni, a ostatním včetně žalobce neposkytl možnost ucházet se o volná místa, ačkoli taková místa existovala. Namítá, že služební orgán zneužil postup podle metodického pokynu, který nemá oporu v zákoně, a jeho aplikace vedla k nerovnému zacházení. Žalobce uvádí, že kritérium míry metodické činnosti, na něž se služební orgán odvolává, nebylo dodrženo, neboť vybraná služební místa neměla vyšší podíl metodických činností než ostatní, a v některých případech jej neměla vůbec. Tvrdí, že dodatečné tvrzení o spolupráci s jiným oddělením je nepravdivé a zakládá se na mimořádných úkolech hrazených mimořádnými odměnami, nikoli na systemizované metodické činnosti. Uvádí, že zvýhodnění se týkalo zejména mladších zaměstnanců, zatímco starší byli převedeni na Specializovaný finanční úřad nebo ukončili služební poměr. Podle žalobce jde o diskriminaci z důvodu věku, což již jednou potvrdil soud. Dodává, že žalovaný nevyporádal ani další případy individuálního zvýhodnění mladších zaměstnanců, kteří byli bez výběrového řízení zařazeni na služební

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

místa v oddělení 1601 na základě vlastní žádosti, zatímco žalobci bylo tvrzeno, že žádná vhodná místa nejsou k dispozici. Uvádí, že žalobce měl složenou úřednickou zkoušku v oboru legislativa, zatímco někteří zvýhodnění zaměstnanci ji neměli a nesplňovali ani požadavky na vzdělání. Podle žalobce se diskriminace promítla i do platové oblasti, kdy zvýhodněným zaměstnancům byla zachována 14. platová třída, zatímco žalobci a dalším dvěma zaměstnancům převedeným na Specializovaný finanční úřad byla snížena na 12. platovou třídu. Tvrdí, že jde o účelový postup služebního orgánu, který obchází zákon o státní službě a porušuje zásady rovného přístupu k veřejné službě. Žalovaný podle žalobce tuto námitku nevypořádal v souladu s právními závěry soudu.

5. Dále žalobce namítá, že byl převeden na služební místo, které pro něj není vhodné, což je v rozporu s § 61 odst. 1 zákona o státní službě. Dalším žalobním bodem je nevhodnost služebního místa, na které byl žalobce převeden. Tvrdí, že služební orgán od počátku sledoval záměr převést vybrané zaměstnance na Specializovaný finanční úřad bez jakéhokoli posouzení vhodnosti tohoto převedení ve vztahu ke konkrétním zaměstnancům. Podle žalobce tento postup odporuje § 61 odst. 1 zákona o státní službě a metodickému pokynu. Uvádí, že formální prověrka volných míst byla provedena až v srpnu 2021, kdy již byla všechna vhodná místa obsazena jinými zaměstnanci, a že služební místo, na které byl převeden, nebylo nalezeno, ale vytvořeno bez ohledu na jeho práva. Tvrdí, že argumentace žalovaného o „obdobnosti činností“ je nepravdivá, neboť nové místo vyžaduje zcela odlišné činnosti a dodatečné složení dvou úřednických zkoušek, zatímco jiné místo, které bylo označeno jako nevhodné, by vyžadovalo pouze jednu zkoušku a bylo by obsahově bližší dosavadní činnosti žalobce. Namítá, že odmítnutí jeho kvalifikace s odkazem na „zastaralost“ vzdělání je projevem věkové diskriminace. Zdůrazňuje, že prakticky žádné z kritérií stanovených metodickým pokynem není splněno, což odůvodňuje závěr o nevhodnosti služebního místa. Nově vytvořené pracoviště se formálně nachází na území stejné obce (Prahy), avšak je vzdáleno od dosavadního pracoviště 42 minut veřejnou dopravou, přičemž bydliště žalobce na Praze 9 bylo vzdáleno pouhých 9 minut veřejnou dopravou od dosavadního pracoviště (představuje tak denní dobu nejméně 70 minut dojíždění navíc). Žalobce uvádí, že kumulace více výjimek z kritérií vhodnosti (platová třída, obor služby, služební úřad, místo výkonu služby) představuje synergický negativní dopad na žalobce, který měl být posouzen v celku, nikoli izolovaně.
6. Nově pak žalobce namítá porušení procesních práv a zásady dvojinstančnosti řízení, když žalovaný instruoval služební orgán k doplnění spisu a odůvodnění, aby bylo možné odvolání zamítnout. Nově žalobce namítá porušení procesních práv a zásady dvojinstančnosti řízení. Tvrdí, že žalovaný aktivně instruoval služební orgán, jak doplnit spis a odůvodnění, aby bylo možné odvolání zamítnout, což dokládá e-mailová komunikace ze dne 10. září 2024. Podle žalobce tím žalovaný překročil rámec své pravomoci, porušil zásadu nestrannosti a připravil žalobce o řádný opravný prostředek. Namítá, že rozsah doplnění spisu ve druhém stupni přesáhl přiměřenou míru a odporuje smyslu zákona, neboť odvolací orgán nemá nahrazovat činnost orgánu prvního stupně. Tvrdí, že pokud spis neobsahoval podklady pro přezkum zákonnosti rozhodnutí, měl žalovaný věc vrátit k novému projednání.
7. Podle žalobce také žalovaný nerespektoval závazný právní názor městského soudu a nerozhodl podle stavu věci ke dni vydání rozhodnutí služebního orgánu. Žalobce uzavírá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nerespektuje závazný právní názor soudu, ignoruje skutečný stav věci ke dni vydání rozhodnutí služebního orgánu a potvrzuje postup, který byl účelový, netransparentní a diskriminační. Navrhuje, aby soud přezkoumal

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zákonnost změny systemizace a navazujících služebních předpisů jako závazných podkladů rozhodnutí a aby zrušil i původní rozhodnutí služebního orgánu o převedení žalobce na jiné služební místo.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasí s tvrzením žalobce o diskriminaci z důvodu věku. Uvádí, že se tímto argumentem znovu zabýval na základě rozsudku městského soudu a posoudil postavení všech dotčených zaměstnanců. Tvrdí, že přesun tří služebních míst do oddělení 1601 byl odůvodněn zachováním metodických činností a spoluprací s tímto oddělením. Dodává, že relevantní vzorek osmi zaměstnanců je příliš malý pro závěr o diskriminaci a že jeden z přesunutých zaměstnanců byl věkově srovnatelný se žalobcem. Pripouští nedostatečnou komunikaci v období května a června 2021, avšak uvádí, že tato skutečnost nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí. Odmítá tvrzení o diskriminačním jednání při obsazování dalších míst a uvádí, že zařazení na jiné místo vyžadovalo dohodu, kterou nelze vynutit. Tvrdí, že služební orgán sledoval legitimní cíl spočívající v přesunu agendy na Specializovaný finanční úřad.
9. Odmítá též tvrzení, že služební místo, na které byl žalobce převeden, bylo vytvořeno účelově. Uvádí, že vzniklo v důsledku přesunu agendy na Specializovaný finanční úřad. Tvrdí, že služební orgán posoudil vhodnost místa na základě relevantních kritérií a zvažoval i možnost převést žalobce na jiná místa, avšak k tomu nepřistoupil s ohledem na okolnosti případu. Zdůrazňuje, že státní zaměstnanec nemá nárok na převedení na konkrétní služební místo a že zajištění kontinuity výkonu agendy bylo jedním z aspektů, nikoli jediným hlediskem.
10. Rovněž žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že nerespektoval právní názor soudu nebo že postupoval s cílem zamítnout odvolání. Uvádí, že jeho úkolem bylo opětovně posoudit stav věci k okamžiku vydání rozhodnutí služebního orgánu, přičemž doplněné podklady existovaly již v rozhodné době a žalobce se k nim mohl vyjádřit. Tvrdí, že postupoval v souladu s povinností zjistit všechny rozhodné okolnosti podle správního řádu a že jeho postup nelze považovat za porušení zásady dvojinstančnosti. Uvádí, že doplnění podkladů nebylo nové dokazování nad rámec zákona, ale zjištění všech rozhodných okolností podle § 50 odst. 3 správního řádu, které je speciální vůči zásadě koncentrace řízení. Žalovaný odmítá tvrzení o porušení nestrannosti a uvádí, že výzvy adresované služebnímu orgánu směřovaly pouze k doplnění podkladů týkajících se tvrzené diskriminace a důvodů výběru služebních míst. Pripouští, že některé podklady byly nadbytečné, avšak žalobce byl se všemi listinami seznámen a mohl se k nim vyjádřit.
11. Při jednání soudu dne 14. 1. 2026 žalobce odkázal na podanou žalobu a zdůraznil, že byla porušena zásada rovnosti. Služební orgán měl postupovat především transparentně. To se nestalo, jelikož k určitým zaměstnancům bylo přistupováno privilegovaně. Ing. T. si vybral, jaké zaměstnance chce ponechat na Ministerstvu financí a těm nabízel jiná vhodná služební místa. Žalobce se v červnu roku 2021 dotazoval na jiná vhodná služební místa v Ministerstvu financí. Ing. T. mu však uvedl, že žádná jiná vhodná místa nejsou, avšak jiným zaměstnancům je sdělil. Žalobce dále zopakoval svoji argumentaci o míře metodické činnosti a námitku porušení zásady dvojinstančnosti řízení. K argumentaci týkající se vhodnosti služebního místa na Specializovaném finančním úřadu žalobce uvedl, že tuto posuzoval služební orgán až v srpnu roku 2021 po té, co všechna vhodnější služební místa na Ministerstvu financí již obsadil. Dle žalobce je objektivně určitelné, že některá kritéria pro výběr vhodného služebního místa, nebyla splněna. O to více je nutné trvat na naplnění jiných kritérií. Žalobce uvedl, že Ing. K. pouze vykonával správní agendy nikoli činnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

metodickou, a proto nesouhlasil s jeho zařazením na oddělení č. 1601. Rozdíl mezi 14. platovou třídou a 12. platovou třídou je přitom výkon právě metodické činnosti.

12. Žalovaný na ústním jednání uvedl, že převedení státních zaměstnanců postupem dle § 49 odst. 2 zákona o státní službě má přednost před zařazením ve výběrovém řízení. Tito zaměstnanci se aktivně o převedení na jiné služební místo zajímali. Žalobce přehlíží, že zaměstnanci, kteří byli systemizací zařazení na oddělení 1601 již na tomto oddělení pracovali před systemizací. K námitce porušení zásady dvojinstančnosti žalovaný uvedl, že velká část služebním orgánem v odvolacím řízení předložených dokladů nebyla pro věc podstatných. K vhodnosti vybraného služebního místa na Specializovaném finančním úřadu žalovaný uvedl, že není-li nalezeno vhodné místo ve 14. či 13. platové třídě, bylo nutné žalobkyni zařadit na služební místo ve 12. platové třídě. Zároveň platí, že jeden odbor služby může doplnit i jiný. Žalovaný posledně poznamenal, že nesouhlas odborové organizace ani žalobce, není překážkou pro zařazení na dané služební místo.

Městský soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z podkladů a listin obsažených ve správním spise, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Z toho důvodu neprovedl většinu žalobcem navržených listin. Soud k důkazu provedl Metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019, jmenovitě obsahem článků 62 a 63. Naproti tomu soud neprovedl k důkazu výslech Ing. H. K. popřípadě dalších bývalých žalobcových kolegů, maje za to, že okolnosti toho, proč byla Ministerstva financí odňata působnost k výkonu cenové kontroly v oddělení 1602 a zejména proč a jak došlo k převedení státních zaměstnanců z tohoto oddělení na jiná služební místa v Ministerstvu financí, resp. ve Specializovaném finančním úřadu, jsou z obsahu správního spisu dostatečně zřejmé.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Žaloba není důvodná.
15. Městský soud na úvod poznamenává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. V souladu s citovanou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

judikaturou bude městský soud výslovně reagovat na podstatu žalobních námitek, čímž implicitně vypořádá i jiné v žalobě vznesené námitky.

16. Před vypořádáním žalobních bodů pak městský soud předesílá, že podle § 78 odst. 5 soudního řádu správního platí, že bylo-li původní rozhodnutí správního orgánu soudem zrušeno, je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost. Uvedené plyne rovněž ze samotného kasačního principu, jímž je správní soudnictví v případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů ovládáno, přičemž závazný právní názor se uplatňuje pouze v rozsahu rozhodování konkrétní věci (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu proto soud mimo jiné přezkoumává, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku, kdy otázky zodpovězené při zrušení původního rozhodnutí již předmětem posouzení být nemohou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 1 As 312/2020-39).
17. V nyní posuzované věci městský soud již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 19. 6. 2024, č. j. 5 Ad 5/2022-58, jímž zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2022, č. j. MV-172222-7/SR-2021, pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nezákonnost citovaného rozhodnutí spočívala v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s žalobcem namítanou diskriminací z důvodu věku. V bodech 48. a 54. zrušujícího rozsudku pak městský soud uložil žalovanému, aby v dalším řízení zevrubně vypořádal argumentaci žalobce ohledně diskriminačního jednání vůči jeho osobě. Žalovaný proti zrušujícímu rozsudku podal kasační stížnost, která byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2025, č. j. 4 Ads 147/2024-45, zamítnuta. Žalovaný byl tak povinen se závazným právním názorem řídit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2022, č. j. 7 As 88/2020-21).
18. V návaznosti na shora uvedené městský soud uvádí, že nyní rozhodující senát není oprávněn se odchylovat, revidovat či jakkoli přehodnocovat závěry vyslovené v téže věci pátým senátem (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS). V předchozím zrušujícím rozsudku se nicméně pátý senát městského soudu ke stěžejním otázkám, které jsou uplatňovány i v nyní posuzované věci, nemohl vyjádřit a zaujmout k nim jakýkoliv závazný právní názor. Námitky žalobce týkající se diskriminačního jednání vůči jeho osobě nebyly žalovaným vypořádány, proto pátý senát městského soudu uložil žalovanému tyto vypořádat, přičemž nemohl v návaznosti věcně přezkoumat ani otázku vhodnosti služebního místa. V rámci citovaného zrušujícího rozsudku se městský soud vyjádřil toliko k otázce zákonnosti změny systemizace a nutnosti vyhlášení výběrového řízení. Žádný konkrétní právní názor k meritu věci, kterým by byl nyní rozhodující senát vázán, však ve zrušujícím rozsudku vysloven nebyl.
19. Otázkou systemizace a její zákonností se již zabýval pátý senát městského soudu v bodech [21] až [26] zrušovacího rozsudku sp. zn. 5 Ad 5/2022-58 a v bodech [50] až [53] se pak zabýval nutností vyhlásit na služební místa v oddělení 1601 výběrová řízení. Námitky žalobce soud neseznal důvodnými. K těmto otázkám se proto nyní rozhodující senát nebude s ohledem na judikturní závěry vyjadřovat, ostatně městský soud se zabýval zákonností této systemizace již opakovaně, příkladmo v rozhodnutích ze dne 20. 6. 2024, č. j. 6 Ad 5/2022-57, na které navázalo rozhodnutí ze dne 26. 11. 2025, č. j. 5 Ad 2/2025-63.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

20. Městský soud se nejprve vypořádal s námitkou, zda služební orgán při převedení žalobce na nové služební místo jednal diskriminačně z důvodu věku.
21. K právnímu vymezení zákazu diskriminace a zásady rovnosti soud odkazuje na závěry zrušujícího rozsudku městského soudu sp. zn. 5 Ad 5/2022, zejména body [27] až [48]. Z těchto závěrů vyplývá, že namítá-li účastník řízení konkrétně a smysluplně diskriminační povahu aktu, je správní orgán povinen přezkoumat, zda podkladové akty nebyly svévolné či diskriminační a zda byly učiněny v souladu se zákonem. Tato povinnost se uplatní pouze tehdy, je-li námitka dostatečně kvalitní; neomezuje právo žalovaného na manažerské rozhodování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2023, č. j. 4 Ads 160/2021-33).
22. Žalovaný byl při novém rozhodování o odvolání povinen zabývat se tvrzenou diskriminací z důvodu věku, kterou při prvním rozhodování nevypořádal s odůvodněním, že přesun tří služebních míst do oddělení 1601 je manažerským rozhodnutím, jež se žalobce přímo netýká. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že vybraní zaměstnanci se již před organizační změnou podíleli na činnosti oddělení 1601 a vykonávali metodické úkoly, což odůvodňuje jejich převedení. Žalobce namítá, že metodickou činnost vykonával v širším rozsahu než dva z uvedených zaměstnanců a plnil mimořádné úkoly nad rámec své činnosti.
23. Podle žalobce bylo jediným kritériem pro zachování a převedení služebních míst do oddělení 1601 rozsah metodické činnosti, což dovozuje z návrhu na změnu systemizace. Žalovaný při novém projednání doplnil spis o návrh změny systemizace ze dne 10. 5. 2021, na jehož základě byly vydány služební předpisy č. 4/2021 a č. 5/2021. Z tohoto dokumentu vyplývá, že důvodem přesunu tří míst byla nejen metodická činnost (tvorba metodiky trestání, cenové kontroly, aktualizace cenového výměru), ale i dlouhodobé vykonávání činností z agendy oddělení 1601. Námitka žalobce, že návrh byl soudu znám již při prvním rozhodování, není důvodná. Soud ve zrušujícím rozsudku v bodě [44] konstatoval, že z Komentáře ani z jiných dokumentů nelze vyčíst důvod rozdílného převedení některých míst na Specializovaný finanční úřad a ponechání jiných na původním úřadu; dokument byl doplněn až při novém projednání. Závazný pokyn soudu žalovaný splnil, když spis doplnil a odůvodnění upravil. Z návrhu systemizace plyne, že metodická činnost nebyla jediným kritériem; významná byla i skutečnost, že vybraní zaměstnanci již na oddělení 1601 pracovali. Dokument byl schválen před rozhodnutím o převedení žalobce, nejde tedy o dodatečně vytvořený důkaz. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z relevantních podkladů a jeho odůvodnění je přezkoumatelné. Námitka žalobce, že rozhodující bylo pouze kritérium metodické činnosti, je nedůvodná.
24. Ze správního spisu vyplývá, že Ing. K. se účastnil porad oddělení 1601 již krátce po svém nástupu. Zápis z porady dne 4. 8. 2020 dokládá, že byl pověřen vedoucím oddělení, aby i přes zařazení do oddělení 1602 vypomáhal s agendou oddělení 1601. Následné zápisy potvrzují, že od 20. 10. 2020 se porad oddělení 1602 již neúčastnil a figuroval výhradně při poradách oddělení 1601. Ing. O. se porad oddělení 1601 účastnila nejméně od 28. 2. 2020; zápis z porady oddělení 1602 dne 23. 3. 2020 uvádí, že se porad tohoto oddělení nebude nadále účastnit vzhledem k úkolům pro oddělení 1601. Zápis z porady dne 20. 4. 2021 dokládá, že činnostmi pro oddělení 1601 byl pověřen také Mgr. K.. Tyto skutečnosti nastaly před rozsudkem městského soudu sp. zn. 8 A 124/2020 ze dne 21. 4. 2021, na jehož základě následně došlo k organizačním změnám. Zápisy dále potvrzují, že žalobce ani jiní zaměstnanci oddělení 1602 se porad oddělení 1601 neúčastnili a nepodíleli se na jeho činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

25. Žalovaný doplnil, že Ing. K. splňoval požadovanou kvalifikaci, měl dlouholetou praxi v přestupkových řízeních v dopravě a charakteristika jeho služebního místa se zásadně nezměnila. Ing. O. setrvala na místě i z důvodu výkonu funkce tajemnice rozkladové komise a převzetí dalších činností, včetně spolupráce s externími organizacemi. Mgr. K. byl vybrán pro metodickou činnost v oblasti správního trestání a výkon služby ve více oblastech, přičemž byl pověřen úkoly souvisejícími s oddělením 1601.
26. Soud považuje uvedené odůvodnění zachování tří služebních míst za dostatečné. Nelze dovodit, že by postup žalovaného vykazoval diskriminaci z důvodu věku vůči žalobci. Spolupracovali-li vybraní zaměstnanci s oddělením 1601 již před organizační změnou, a to nikoli nahodile, je takové rozhodnutí služebního orgánu logické a legitimní. Žalobce netvrdí, že by se nacházel v obdobném postavení, což nevyplývá ani ze spisu. Postup služebního orgánu nesledoval věkové hledisko; přihlédnutí k předchozí činnosti pro oddělení 1601 je legitimní manažerské rozhodnutí směřující ke zvýšení efektivity. Argumentace žalobce založená na rozsahu metodické činnosti nebere v úvahu tento faktor, který nelze opomíjet. Služební orgán mohl v rámci svého oprávnění přihlédnout i k tomu, že předmětní zaměstnanci již pro oddělení 1601 vykonávali určité činnosti. Tento předchozí výkon činnosti vyvrací tvrzení žalobce, že byli vybráni pouze na základě věku. Soud zdůrazňuje, že nehodnotí vhodnost konkrétních zaměstnanců pro dané místo. Nicméně skutečnost, že žalobce vykonával metodickou činnost ve větší míře než někteří zaměstnanci, není rozhodná. Sám žalobce připouští, že Mgr. K. vykonával metodickou činnost v obdobném rozsahu a splňoval další kritéria. Poukaz na jiné zaměstnance s vyšším podílem metodické činnosti není relevantní, neboť předmětem řízení je tvrzená diskriminace vůči žalobci.
27. Námitka žalobce týkající se rozdílného odměňování za mimořádné úkoly není pro posuzovanou věc významná; způsob odměňování zaměstnanců není předmětem tohoto řízení. Podstatné je, zda vybraní zaměstnanci pro oddělení 1601 skutečně pracovali před organizačními změnami, nikoli to, jak byli odměňováni.
28. Ze spisu dále vyplývá, že z osmi zaměstnanců, jejichž služební místa byla zrušena, byli dva mladší (ročníky 1987 a 1985) a šest starších (ročníky 1957 až 1965, včetně žalobce). Někteří z těchto zaměstnanců byli na vlastní žádost zařazeni na jiná místa, jiní ukončili služební poměr či byli zařazeni na základě výběrového řízení. Žalobce byl spolu s dalšími dvěma zaměstnanci převeden na Specializovaný finanční úřad. Tyto skutečnosti neprokazují diskriminaci z důvodu věku.
29. Žalobce namítá, že mladší zaměstnanci byli zvýhodněni při přeřazení na jiné pozice v oddělení 1601 a do 14. platové třídy, protože disponovali informacemi „za zavřenými dveřmi“. Poukazuje na Mgr. J.a, Mgr. Bc. P. a Ing. Ž. Ze spisu vyplývá, že Mgr. J. a Mgr. Bc. P. byli na vlastní žádost podle § 49 odst. 2 zákona o státní službě zařazeni do oddělení 1601. Ing. Ž. však byla zařazena do oddělení 7501 a následně na základě výběrového řízení do oddělení 6902, přičemž na obou místech byla zařazena do 13. platové třídy, nikoli do 14. Navíc Ing. Ž. je ročník 1961, tedy o pouhé čtyři roky mladší než žalobce (1957), přičemž oba spadají do stejné věkové kategorie 60–70 let. Nelze proto dovodit, že by žalobce byl znevýhodněn oproti mladším zaměstnancům z důvodu věku. Taktéž skutečnost, že Ing. K. (opět téže generace) uspěla ve výběrovém řízení, potvrzuje, že nedocházelo k systematické diskriminaci starších zaměstnanců. Z osmi zaměstnanců, jejichž místa byla zrušena, byli dva mladší a dva starší převedeni na jiná místa buď na vlastní žádost, nebo na základě výběrového řízení. Takový poměr není statisticky významný pro závěr o diskriminaci. Žalobcem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

namítané komunikační nedostatky služebního orgánu v posuzované věci nevyvracejí výše uvedené závěry (objektivní statistiky).

30. Žalobce odkazuje na zápis z porady sekce 04 č. 27/2021 ze dne 15. 7. 2021, z něhož dovozuje, že výběrové řízení na volné místo bylo pouze formální a učiněno z obavy, aby nebyla tato volba v budoucnu jakkoli napadána. Na straně 3 je uvedeno, že „ŘO69 uvedla, že ve spolupráce s PŘO16 řeší obsazení volného místa pracovníci odd. 1602. Průběh je velmi hektický, tento týden se má rozhodnout, zda bude třeba vypsat výběrové řízení nebo stačí přeřazení. PŘO16 doplnil, že díky ŘO75 vznikla možnost přeřadit pracovníci do 31. 8. 2021 na dočasně volné místo v odboru 75. Co se týče ostatních personálních záležitostí spojených se zrušením odd. 1602, PŘO16 potvrdil, že všichni dotčení pracovníci byli informováni s přesunem na Specializovaný finanční úřad.“ Zápis žalobcův závěr neobsahuje a městskému soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje svá tvrzení
31. Poukaz na zápisy z porad oddělení 1601, v nichž byli uvítáni Mgr. J. a Mgr. P., není pro posuzovanou věc významný. Uvedené skutečnosti pouze potvrzují jejich zařazení do oddělení 1601, nikoli nestandardní postup či zvýhodnění na základě věku nebo přednostních informací od Ing. T. O žádných nestandardních postupech pak nevypovídá ani to, že v citovaných zápisech je uvedeno slovní spojení „byl přeřazen“ a „byla přeřazena“.
32. Za diskriminační nelze považovat ani postup, že o převodu tří zaměstnanců bylo rozhodnuto již na přelomu května a června 2021. Žalovaný připustil, že služební orgán měl o těchto zaměstnancích představu před vydáním rozhodnutí o převedení žalobce, avšak zdůraznil, že důvodem byla jejich předchozí spolupráce s oddělením 1601. Soud tento závěr považuje za logický; z podkladů vyplývá, že vybraní zaměstnanci vykonávali činnosti pro oddělení 1601 dlouhodobě, někteří téměř výlučně. Takový postup odpovídá promyšlenému manažerskému rozhodnutí, nikoli diskriminačnímu záměru.
33. Námitka žalobce týkající se snížení mimořádných odměn není pro posuzovanou věc relevantní. Ačkoli mohlo mít snížení odměn dopad na ekonomické poměry žalobce, tato otázka není předmětem řízení a sama o sobě neprokazuje diskriminaci.
34. Soud uzavírá, že služební orgán nebyl při změně systemizace veden snahou znevýhodnit žalobce z důvodu věku. Postup při zachování služebních míst byl legitimní a odůvodnění napadeného rozhodnutí obстоjí i z hlediska přezkoumatelnosti, neboť z něj vyplývá, jakými úvahami byl správní orgán veden. Pro úplnost soud připomíná, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47).
35. Městský soud se dále vypořádal s námitkou, zda služební místo, na něž byl žalobce převeden, pro něj není vhodné ve smyslu § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, a že služební orgán nerespektoval kritéria uvedená v metodickém pokynu (zejména čl. 62 a 63).
36. Podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě *státní zaměstnanec se převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace.*
37. Podle čl. 62 odst. 1 metodického pokynu *při převedení státního zaměstnance se musí vždy jednat o takové služební místo, které je pro státního zaměstnance vhodné, a to bez ohledu na skutečnost, že vhodnost služebního místa je zmiňována výslovně pouze při převedení ze zdravotních důvodů (§ 61 odst. 4 ZSS) – viz článek 52 odst. 2 tohoto metodického pokynu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Vhodnost služebního místa jako nutnou podmínku převedení státního zaměstnance ve všech případech převedení je však třeba dovodit též z § 62 odst. 1 ZSS. Podle odstavce 2 citovaného článku pak vhodnost konkrétního služebního místa pro určitého státního zaměstnance musí služební orgán posoudit předem a vždy individuálně na základě různých v úvahu přicházejících kritérií (viz článek 63 tohoto metodického pokynu). Úvahy o posouzení vhodnosti služebního místa spolu se závěry z toho vyplývajícími musí být součástí odůvodnění rozhodnutí o převedení státního zaměstnance (§ 68 odst. 3 SŘ).

38. Kritérium vhodnosti (služebního místa) je neurčitý právní pojem, jehož obsah a význam musí správní orgán objasnit a aplikovat na konkrétní skutkové okolnosti posuzované věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70, č. 4088/2020 Sb. NSS). Při výkladu neurčitého právního pojmu je tak správní orgán povinen zabývat se konkrétními skutkovými okolnostmi případu, aby mohl posoudit, zda patří do rozsahu neurčitého právního pojmu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, č. 701/2005 Sb. NSS).
39. Pojem „vhodnost“ nového služebního místa neznámá jeho totožnost s místem původním; postačuje, blíží-li se mu co do vykonávaných činností. Zákon o státní službě nestanoví povinnost zařazení do stejné platové třídy ani do bezprostředně nižší, ani povinnost přihlížet k dosavadnímu zařazení, bylo-li původní služební místo zrušeno v důsledku systemizace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58; dále výše cit. sp. zn. 4 Ads 423/2019). Odlišně, dojde-li pouze k úpravě služebního místa, nelze převést zaměstnance do nižší platové třídy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 1 Ads 290/2020-26; a ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 245/2019-25).
40. Relevantními kritérii pro posuzování vhodnosti jsou zejména ta uvedená v čl. 63 odst. 2 metodického pokynu ke změnám služebního poměru; pokyn slouží ke sjednocení správní praxe a jeho nerespektování by bylo v rozporu se zákazem libovůle a zásadou rovného zacházení (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 15 Ad 4/2016-65; dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, č. 2397/2011 Sb. NSS). Kritéria zahrnují zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost, vzdělání a kvalifikaci, obor služby, schopnosti a dosavadní zkušenosti, služební úřad, místo výkonu služby, platovou třídu, přístup zaměstnance k převedení a zájem na řádném výkonu služby; přičemž obor služby je kritériem zásadním. Služební orgán přednostně posuzuje volná místa v tomtéž služebním úřadě; zvažuje-li převedení do jiného služebního úřadu, je to možné jen se souhlasem tohoto úřadu. Výčet kritérií není uzavřený; vhodnost se posuzuje individuálně.
41. Posuzování vhodnosti nového služebního místa pro konkrétního zaměstnance je výsledkem komplexního zhodnocení více faktorů; zpravidla nelze rozhodnout na základě jediného kritéria, avšak výjimečně může samotné jedno kritérium založit závěr o nevhodnosti, např. zjevná absence kvalifikace či nepřiměřená vzdálenost místa výkonu služby a nesouhlas s přesunem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2023, č. j. 7 Ads 9/2022-21; dále ze dne 3. 10. 2023, č. j. 1 Ads 79/2023-47). Služební orgán není povinen vyhledat všechna volná místa ve státní správě; postačí takový počet, aby mohl nalézt vhodné místo. Řídí-li se metodickým pokynem, oslovuje jiné služební úřady a vyhledává místa prostřednictvím ISOSS, nelze mu vytýkat, že po nalezení vhodného místa nepokračoval v dalším plošném šetření; orgán nevyhledává „nejvhodnější“ místo podle subjektivního názoru zaměstnance, nýbrž místo vhodné (výše cit. sp. zn. 6 Ads 315/2020).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

42. Žalobce zásadně nezpochybnil hodnocení zdravotní způsobilosti, schopností, dosavadních zkušeností a zájmu na řádném výkonu služby; soud se jimi proto blíže nezabýval.
43. Původní místo žalobce (č. X) bylo v 14. platové třídě, obor Finance, s požadavkem na vysokoškolské vzdělání; nejnáročnější činnost: tvorba koncepce cenové politiky České republiky, další činnosti: cenová kontrola v oboru vodovodů a kanalizací, řízení o pokutách za porušení cenových předpisů, zpracování protokolů o cenové kontrole, šetření pro Výbor pro koordinaci regulace oboru vodovodů a kanalizací, monitoring opatření v cenové oblasti a zisků ve vodohospodářských společnostech, evidence cen pronájmů infrastrukturního majetku a databází obvyklých cen.
44. Nové místo (č. X) na Specializovaném finančním úřadu je v 12. platové třídě, požaduje minimálně bakalářské vzdělání; obory Finance a Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry. Nejnáročnější činnost: stanovování postupů řešení případů zneužití hospodářského postavení v oblasti cen a provádění cenových kontrol, další činnosti: metodické vedení cenové kontroly, vedení kontrolních týmů, činnosti související se správou daní, zpracování rozhodnutí, postup v řízení o porušení cenových předpisů, vyřizování podnětů a stížností, tvorba koncepčních úkolů v oblasti cenových analýz, posouzení návrhů právních předpisů, koordinace šetření úrovně obvyklých i regulovaných cen a spolupráce na metodických postupech.
45. Účelem kritéria oboru služby je zachovat využití vzdělání, kvalifikace a zkušeností, přednostně v témže oboru, případně v jiném oboru s obdobnými činnostmi; rozšíření oborů na novém místě nevylučuje jeho vhodnost. Nové místo zahrnuje dosavadní obor Finance a další obor Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry; účel kritéria je zachován.
46. Kritérium dosavadních zkušeností směřuje k převedení na místo se shodnými či rámcově podobnými správními činnostmi, aby státní zaměstnanec mohl využít vzdělání, kvalifikaci a zkušenosti z předchozího služebního místa. Při porovnání náplně práce se překrývá cenová kontrola, zpracování protokolů, řízení o porušení cenových předpisů a odborné zpracování rozhodnutí; podobnost lze sledovat mezi sledováním účinnosti opatření v cenové oblasti a koncepčními cenovými analýzami. Agenda cenové kontroly v oblasti vodovodů a kanalizací byla přesunuta na Specializovaný finanční úřad; nová činnost bezprostředně navazuje na činnost žalobce. Shoda hlavní správní činnosti není podmínkou; celkový souhrn činností je dostatečně podobný. Nové místo zahrnuje širší agendu, avšak žalobce má zkušenosti s kontrolní činností; vhodnost nelze zaměňovat s rovnocenností (viz výše cit. judikatura v bodu [39] tohoto rozsudku).
47. Metodický pokyn preferuje převedení v rámci téhož služebního úřadu; zde je převedení do jiného úřadu odůvodněno přesunem agendy. Oba úřady sídlí v Praze. Služební orgán má hodnotit vhodnost místa výkonu služby z hlediska dojezdové vzdálenosti. Žalovaný na stranách 32 a 33 napadeného rozhodnutí uvádí, že nové služební místo se nachází ve stejné obci jako původní (Praha), a vzhledem k dosavadní minimální dojezdové vzdálenosti žalobce by k určitému prodloužení dojezdové vzdálenosti došlo i při převedení na jiné služební místo, které žalobce považoval za vhodné (na Ministerstvu zemědělství), přičemž žalobci nevznikly žádné dodatečné náklady spojené s delším dojížděním a z lékařského posudku nevyplývají zdravotní omezení, jež by znamenala zásadní problém. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, kdy v kontextu dosavadní délky dojíždění a dostupnosti MHD se prodloužení jeví jako přiměřené; neovlivňuje závěr o vhodnosti. Žalobce docházel na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

původní pracoviště přibližně 9 minut, nyní uvádí, že musí z původního pracoviště dojíždět na nové o 42 minut navíc, avšak soudu nesdělil, proč by měl dojíždět z původního pracoviště (a nikoli ze svého bydliště), což není zřejmé ani ze správního spisu.

48. Žalobce má vysokoškolské vzdělání magisterského stupně a úřednickou zkoušku v oboru Finance; v úvahu připadá zařazení do 11.–14. platové třídy. Nové místo v 12. platové třídě požaduje VŠ vzdělání v magisterském nebo bakalářském programu; vzdělání žalobce požadavkům odpovídá. Skutečnost, že místo lze obsadit i zaměstnancem s bakalářským vzděláním, sama o sobě nezakládá nevhodnost; metodický pokyn v čl. 63 odst. 2 písm. g) uvádí, že převedení do stejné třídy není nezbytnou podmínkou, a zařazení do nižší třídy odpovídající dosaženému vzdělání je možné i bez souhlasu zaměstnance při převedení podle § 61 zákona o státní službě.
49. Formální zařazení do platové třídy nevyčerpává předmětné kritérium; je nutno zohlednit konkrétní dopady do majetkových poměrů zaměstnance, zejména s ohledem na výživu jeho samého a jeho rodiny a existenci případných dlouhodobých závazků (typicky hypotečního úvěru). Metodický pokyn požaduje, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2021, č. j. 10 Ad 16/2019-110). Zařazení do stejné platové třídy není nezbytné; převedení do nižší třídy je přípustné, posuzuje-li se vhodnost s ohledem na konkrétní poměry. To však neznamená, že lze zaměstnance bez dalšího převést na služební místo v kterékoli platové třídě, u níž to stupeň jeho vzdělání dovolí. Ostatně také metodický pokyn uvádí příklad s převedením o jednu platovou třídu níž, ačkoli výslovně nevylučuje ani výraznější posun.
50. Žalobce namítá, že jeho převedení na služební místo ve 12. platové třídě oproti původní 14. třídě znamenalo pokles platového tarifu o 21 % (tj. o 9 810 Kč) a vyšší podíl nenárokových složek (o 1 500 Kč), což považuje za nepřiměřené a v rozporu s Metodickým pokynem i smyslem zákona o státní službě, který má minimalizovat zásahy do osobního života státního zaměstnance. Soud považuje pokles za závažný, avšak akceptovatelný, jak plyne z judikatury (akceptovatelný pokles platu o 23 % řešený rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2021, č. j. 10 Ad 5/2020-52 a potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2023, č. j. 7 Ads 409/2021-55; taktéž pokles platu o 35 % sám o sobě nevylučuje vhodnost, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2023, č. j. 7 Ads 9/2022-23). Služební orgán nenašel místo ve stejné platové třídě; nové zařazení do 12. třídy odpovídá náplni činnosti referenta cenové kontroly, oproti původnímu zařazení vrchního ministerského rady s koncepční činností. Pokles reflektuje změnu pozice; neindikuje nevhodnost.
51. Souhlas zaměstnance není podmínkou převedení na nové služební místo podle § 61 zákona o státní službě. Nesouhlas snižuje míru vhodnosti, avšak není rozhodující. Soud shledal, že důvody nesouhlasu nevyvracejí vhodnost nového místa (nesouhlas žalobce je odvislý od hledisek, při jejichž posouzení soud shledal místo pro žalobce jako vhodné, přestože v některých ohledech nikoli jako ideální).
52. Tvzení, že služební orgán vyhledával místa jen formálně, neodpovídá obsahu správního spisu, ve kterém jsou založeny tabulky volných míst k 2. 8. 2021; orgán ověřoval místa v Ministerstvu zemědělství přes IsoSS, která se neukázala jako příhodná (jedno bylo již obsazené, u druhého vyhlášeno výběrové řízení). Nadto převedení státního zaměstnance do jiného úřadu vyžaduje souhlas cílového úřadu, k jehož udělení nelze jiný služební úřad nijak přimět. Z judikatury plyne, že orgán nemusí vyhledat veškerá volná místa; postačí nalézt

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vhodné a pak již nepokračovat, aby respektoval zásadu hospodárnosti a procesní ekonomie (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 5 Ad 2/2018-93; potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58). Námitka není důvodná.

53. K relevanci rekvalifikace v oboru účetnictví soud uvádí, že žalobcem absolvovaný rekvalifikační kurz účetnictví se závěrečnou zkouškou ze dne 28. 4. 1993 má vzhledem k uplynulé době (více než 30 let) a absenci relevantní praxe žalobce jen nízkou relevanci; žalobce neuvádí, že by v mezidobí vykonával činnosti spojené s účetnictvím (např. jako účetní, lektor či v rámci agendy účetnictví), a právní úprava prošla od té doby více než 40 novelizacemi. Služební orgán musí vycházet z objektivních hledisek, nikoli ze subjektivního dojmu žalobce, zda se např. průběžně sebevzdělával ve volném čase; samotné teoretické znalosti nabyté před více než 30 lety bez navazující relevantní praxe nelze považovat za dostatečný základ pro výkon činností vyžadujících aktuální odbornou způsobilost v oboru účetnictví, zejména s ohledem na komplexnost nově připravovaného zákona o účetnictví.
54. K namítanému „předem danému záměru“ převést žalobce na Specializovaný finanční úřad soud uvádí, že ze spisu takový záměr nevyplývá. Je-li vybrané místo vhodné, není rozhodné, jakým postupem služební orgán k závěru dospěl; vhodnost neznamena totožnost, postačuje přiměřená podobnost činností. Požadavku a obsahu „vhodnosti“ služebního místa ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu citované v bodech [38] až [40] tohoto rozsudku podle městského soudu služební orgán dostal.
55. K časovému rámci vyhledávání a stanovisku odborové organizace soud uvádí, že zákon o státní službě ani metodický pokyn neurčují konkrétní lhůtu pro vyhledávání vhodných volných služebních míst; požadují aktuálnost podkladů v době rozhodnutí a zahrnutí známého brzkého vzniku nových míst. Vyhledávání volných míst k 2. 8. 2021 a rozhodnutí ze dne 19. 8. 2021 jsou v souladu s požadavky; nesouhlas odborové organizace nemá vliv na převedení podle § 61 zákona o státní službě.
56. Závěrem k tomuto žalobnímu bodu městský soud poukazuje rovněž na usnesení ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. II. ÚS 440/22, ve němž Ústavní soud připomněl, že státní zaměstnanec se zrušeným či odvolaným místem není bez dalšího propuštěn pro nadbytečnost; služební orgán je povinen nalézt jiné vhodné místo (usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. II. ÚS 440/22). Tato ochrana není bezbřehá: „vhodné“ neznamena „ideální“ či „totožné“; obecná tendence upřednostňuje zařazení do výkonu služby před zařazením mimo výkon služby, není-li k dispozici volné vhodné místo ve smyslu § 62 odst. 1 zákona o státní službě (výše cit. sp. zn. 1 Ads 79/2023).
57. Žalobce dále namítá porušení zásady dvojinstančnosti, nestrannosti žalovaného a zásady koncentrace řízení, přičemž tvrdí, že žalovaný instruoval služební orgán, jak se má vyjádřit v novém projednání odvolání, a že doplnil spis v rozsahu odporujícím zákonu.
58. K tomu uvedl, že žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti a vzbudil pochybnosti o své nestrannosti tím, že instruoval služební orgán. Soud konstatuje, že zásada dvojinstančnosti zajišťuje možnost přezkumu rozhodnutí nezávislým orgánem, nikoli zákaz komunikace mezi správními orgány. Judikatura připouští metodické vedení podřízených orgánů, nezasahuje-li do jejich rozhodovací autonomie. Žalobce neuvedl konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že žalovaný předem určil výsledek řízení. Pouhá instrukce k procesnímu postupu není porušením zásady dvojinstančnosti ani důvodem pro pochybnost o nestrannosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

59. Pokud jde o tvrzený pokyn žalovaného služebnímu orgánu, soud jej v emailové komunikaci ze dne 10. 9. 2024 neshledal. Žalovaný pouze shrnul závěry rozsudku městského soudu, upozornil na argumentaci žalobce a vyzval služební orgán k vysvětlení rozporů mezi stanoviskem státní tajemnice a vyjádřením odvolatelů. Žalovaný uvedl, že „vzhledem ke znění rozsudku a tvrzení uvedenému ve stanovisku č. j. MF-23473/2024/30-2 ze dne 19. 7. 2021, že státní zaměstnanci na třech vybraných služebních místech vykonávali dlouhodobě metodiku, je nutno vysvětlit rozpor mezi stanoviskem státní tajemnice v MF a vyjádřením odvolatelů, kteří opírají své argumenty o charakteristiky služebních míst oddělení 1602. Je nutno uvést důvody pro volbu tří zmíněných státních zaměstnanců, přesvědčivě vysvětlit, v čem bylo služební místo třech zmíněných zaměstnanců vhodnější k převodu do oddělení 1601 než služební místa odvolatelů.“ Z předmětné emailové zprávy však nevyplývá žádná konkrétní instrukce, jak má služební orgán věc posoudit. Šlo o výzvu k doplnění skutkových tvrzení, nikoli o pokyn k výsledku řízení. Dokumenty, které služební orgán doložil, existovaly již v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Tyto námitky tak nejsou důvodné.
60. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a návrhům na provedení důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení přihlíží pouze tehdy, nemohl-li je účastník uplatnit dříve. Tvrdí-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit určitý úkon v řízení před prvním stupněm, musí jej učinit spolu s odvoláním. Účelem této zásady je přenést odpovědnost za včasné uplatnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů na účastníky řízení a soustředit je před prvoinstanční orgán, aby se zabránilo účelovým tvrzením a ne hospodárnému prodlužování řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 214/2024-43).
61. Z ustálené judikatury vyplývá, že zásada koncentrace je opodstatněná zejména v řízeních zahajovaných na návrh, tedy v řízeních o žádosti, neboť je v zájmu žadatele shromáždit a předložit všechny potřebné doklady. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS, zdůraznil, že tato zásada nemá místo v řízeních, v nichž správní orgán ukládá povinnost z moci úřední. V těchto řízeních platí speciální úprava § 50 odst. 3 správního řádu, podle níž je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
62. Aplikace zásady koncentrace je dále omezena rozsahem přezkumu podle § 89 odst. 2 správního řádu, neboť odvolací orgán musí přezkoumat zákonnost rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a nemůže být zásadou koncentrace vázán. Vyloučení její aplikace vyplývá i z § 3 správního řádu, podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností, v rozsahu nezbytném pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Ze samotného znění § 82 odst. 4 správního řádu vyplývá, že koncentrace se vztahuje výlučně na účastníka řízení (určeného podle § 27 správního řádu), nikoli na správní orgán.
63. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný dne 2. 8. 2024 přípisem č. j. MV-172222-21/SR-2021 informoval žalobce o doplnění spisového materiálu v rámci odvolacího řízení a vyzval jej, aby se k těmto podkladům vyjádřil podle § 36 odst. 3 správního řádu. Současně mu zaslal dopis státní tajemnice Ministerstva financí ze dne 19. 7. 2024, č. j. MF-23473/2024/30-2, včetně dokumentů doplněných do spisu. Žalobce na výzvu reagoval vyjádřením ze dne 29. 8. 2024. Dne 10. 9. 2024 žalovaný emailem požádal služební orgán o vyjádření k tvrzením obsaženým ve vyjádření žalobce. Následně výzvou ze dne 2. 10. 2024, č. j. MV-172222-30/SR-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2021, žalovaný opět informoval žalobce o doplnění spisu a vyzval jej k vyjádření ve lhůtě 10 dnů. Současně mu zaslal dokumenty přiložené k tomuto stanovisku.

64. Na základě judikatury Nejvyššího správního soudu soud uzavírá, že žalovaný nebyl vázán zásadou koncentrace řízení, neboť byl povinen zjistit stav věci bez důvodných pochybností v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Tato zásada nedopadá na správní orgány, které nejsou omezeny na zjišťování skutkového stavu pouze v prvostupňovém řízení. Odvolací orgán je oprávněn doplňovat dokazování a odstraňovat vady prvostupňového rozhodnutí. Žalobci bylo umožněno seznámit se s doplněnými podklady a vyjádřit se k nim, čehož využil. Za této situace soud neshledává porušení jeho procesních práv. Žalobce navíc neuvedl, jaké další skutečnosti by nad rámec svých vyjádření mohly ovlivnit závěry žalovaného.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Jelikož soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu proti napadenému rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. ledna 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.